

baneanlæg. Det vil altid vise sig, at man paa Finansloven opfører forholdsvis store Beløb, som der i saadanne Begyndelsesaar ikke bliver Brug for, men som ikke paa nogen Maade spares; de føres over paa næste Tillægsbevillingslov. Hvis man vil regne derefter, tror jeg, man narrer sig selv.

Der er et andet Faktum, som det ærede Medlem maaske vil være saa venlig at fæste sin Opmærksomhed ved. Der er paa de sidste Statsregnskaber, som det ærede Medlem omtaler, undertiden hændet det beklagelige Faktum, at de budgetterede Indtægter ikke paa langt nær komme ind. Nu mente det ærede Medlem, at man slet ikke behøvede at frygte for Indtægterne; de steg altid. Dette er atter en fundamental Misforstaaelse, som man før har gjort sig skyldig i, og som man ikke er bleven kureret for, skønt Erfaringen saa klart og tydeligt har vist det modsatte. Det ærede Medlem behøver blot at se paa Statsregnskabet for 1910—11; han vil der se en Indtægtsbevilling paa 146,016,000 Kr., men en Regnskabsindtægt paa 142,102,000 Kr. Det kommer af, at der er forskellige Indtægter, som man har anslaaet, men som man ikke har faaet ind.

Naar det ærede Medlem mente, at der havde været regelmæssig Stigning i Toldindtægterne, og at naar der tilsyneladende havde været Nedgang i nogle Finansaar, skyldtes det kun Toldreformen, saa tager det ærede Medlem fejl. Af Generaldirektoratet er det opgjort, at i 1909 var det ikke blot Overgangsaaet efter Toldreformen, der fremkaldte en stærk Formindskelse i Toldindtægterne, men Indførselen af de toldpligtige Artikler, som ikke særlig berørtes af Overgangsforholdet, gik ned med ca. 10 pCt. Dette var en Følge af økonomisk Nedgang, men det samme kan hænde igen. Man har ikke Spor af Ret til at regne med en jævn og bestandig stigende Indtægt i Statshusholdningen. Det holder ikke Stik.

Saa er der forskellige Indtægtsposter, som man er nødt til at budgettere, men som man ikke er sikker paa at faa ind. Jeg har i saa Henseende været saa forsigtig ved Lægning af Budgettet for 1912—13, som vistnok nogen Sinde nogen Finansminister har været, netop fordi jeg vilde have, at det skulde have en normal Karakter, at man ikke skulde kunne sige, at der var pyntet paa det, at man ikke skulde kunne sige, at der var regnet med Indtægter, som vare af ekstraordinær Beskaffenhed. Derfor har jeg ikke opført nogen Indtægt ved Salg af den store Post af Husmandsobligationer,

der henligge usolgte, heller ikke nogen Indtægt ved Salg af militære Grunde. Alligevel har jeg i nogen Grad været nødt til at regne med Indtægter, som ikke ere sikre, nemlig med de 1¼ Mill. Kr., som skulle fremkomme ved Salg af den Post af Husmandsobligationer, som repræsenterer det aarlige direkte Udlaan. Der er her en Udgiftspost, til hvilken en Indtægtspost skal svare, men derfor bliver det ikke sikkert, at denne Indtægt kommer ind. Der er saaledes ogsaa paa dette Budget, saa forsigtigt det end er lagt, visse Indtægter, hvis Indgang ingenlunde er sikker.

Det ærede Medlem fremhævede stærkt Statsbanernes glimrende Resultat. Jeg synes nu ikke, det er saa overordentlig glimrende, thi den Opgang, der har været i Indtægterne, er stærkt betinget af de opadgaaende Tider, og jeg har allerede tidligere gjort opmærksom paa, at man ikke kan regne med en lang Periode af fortsatte Opgangsaar. Det er rigtigt, at vi have Opgang nu, men det er ogsaa rigtigt, at det er en Opgang, der har været ud over den øvrige Verden et Par Aar, før den naaede os, og det er ret sandsynligt, at den, om end ikke snart, saa i alt Fald i Løbet af ikke meget lang Tid, vil blive afløst af den sædvanlige Slaphed og Nedgang, som kommer efter Opgangstider, og at vi ville blive ramte af dette i en ikke ganske ringe Grad paa Grund af, at mange af vore Næringsveje, ikke mindst Skibsfarten, saa stærkt ere afhængige af internationale Forhold. Her tale vi om en Periode paa 5 Aar, men det vilde være ganske utilladeligt at regne med en fortsat økonomisk Opgangsperiode af 5 Aar. Jeg vil det i alt Fald ikke. Altsaa, Statsbanernes Opgang er knyttet til de økonomiske Opgangstider, til de gode Tider, og Statsbanerne mene dog ikke at kunne budgettere deres Indtægtsoverskud mere end ca. 1,4 Mill. Kr. højere, end de havde budgetteret det til i Efteraaet. Det kommer af, at der ikke blot er forøget Indtægt, men at der ogsaa maa tages Hensyn til forøgede Udgifter, hvad man er saa overordentlig uvillig til baade her og fra visse Sider i det andet Ting. Det maa der nu alligevel tages Hensyn til, og det have Statsbanerne selvfølgelig gjort. De have regnet med den store Sandsynlighed, der i Virkeligheden er for, at Kulindkøbene blive betydeligt dyrere i Finansaaret 1912—13, end man forudsatte, da man lagde Budgettet i Eftersommeren 1911. Statsbanerne have anslaaet denne Fordyrelse til ca. 600,000 Kr. Jeg tror, det er meget maade-